

Uçurum Masalları

– Moonlight · 28 Şubat 2025

gittinİstanbul bile çıkacak sensizateşine hangi güzellikten doğacağımikliminden özlem serpselası
verilsin hüznüneringittindüşler yaşlı çehresini düşürüyor içimesabırın med cezirlerinde sizi güneşe
işledimyükünüz toprakla sesleşiyorsuskunluğuma ışıldayan bıçak gibi duruyor gürültünüzsıyrılın
kınınzangözlerimin keskin ayazında tanelerinizrüzgar çığığı titremedirsiz yosun
bulaşığı çocuklarruhumu dişleyen gecenin teninden kalkıyorum sabahakoynumda
çırpınan yağmurlaruğul uğul yangınımda.mutluluğu gize dönüştüren gözyaşıher saati
doldururum zamanı kaygılandırarakkuş kanadında arzularımkekeme sözcüklerim büyüçöz alınma davet
olan yazgılardangörebildiğince sızımı.alabildiğince denizim sığdırılmaz resimlereki,nemli gülüşlerimde
sahiller varsessizliğin sarısı öpüşürken kentimdegri esintilerde günü sensiz kucaklıyorumbeyaz ve siyaha
düşüm atıpserpiliyorum sularauzakla yoğruluyorumdoyumsuz hıştırlarlapencereme vuran taze
aydınlıkyalızlığı sevseydiaklımın kenarındaki sana kıyamet olurduıssızca koyuldun yollaraçıplağı kaldı
şehrin.tadı tuzu damağımda yaşantıyayenidenyeniden uyandım.dün hep aynı renkte paslandıkça bahar
daha büyüdümastılar uçurum masallarımı deli bir poyrazautancını kaybetti içimden çıkanlarve yeni bir
sabaha gölgenizyüzümü dondurduteriniz karıştı tenimesiz inatla hep böyle bana vardınıztutuk
ayaklarınıza cehennem takıyorum oysakıvrılıp kıvrılıp uzuyorsunuz dilimde türkülereöpmeyin diyorum
dudaklarımdandudaklarım ki haykırmalar içindir